

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Пловдив, 30.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора А.А.
като разгледа докладваното от Милена Б. Рангелова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600353 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава 21-ва НПК.

Образувано е по въззивна жалба на адв. Г. С., защитник на подс. Я. Ф., срещу присъдата № 22/07.06.2023 г. по н.о.х.д. № 270/22 г. по описа на ОС-Пазарджик, с която Ф. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1, т. 2, пр.1, т. 6 и т. 7 вр. чл. 26, ал. 1 НК, за което му е наложено, на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 НК, наказание две години и шест месеца години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено по реда на чл. 66 НК за срок от пет години, и е уважен изцяло предявеният от Държавата граждански иск за обезщетение на причинени имуществени вреди. Присъдата съдържа произнасяне и за разноските, и за държавната такса върху размера на уважения граждански иск.

В жалбата и допълнението към нея, които са своевременно предявени, се изразява становище за нарушения на материалния и процесуалния закон, без да се пояснява заетата позиция. Правят се алтернативни искания – присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане или осъдителният диспозитив да бъде заменен с оправдателен.

При пренията прокурорът от АП-Пловдив изрази лаконично становище, че присъдата е правилна и законосъобразна във всички свои части и подлежи на потвърждаване.

При пренията адв. С. потвърди споменатите алтернативни искания, които обоснова с

аргументите, изложени в двете му първоинстанционни пледоарии. Според него обвинителният акт бил непълен относно съществена част от фактологията на инкриминираните сделки, така че тезата на прокуратурата за укриване на данъчни задължения на практика се оказала необявена. С това се zlepоставяло правото на защита на подсъдимия, тъй като той не можел да разбере в какво точно е обвинен, за да организира пълноценно защитата си. Алтернативно, ако въззивната инстанция не възприеме схващането за опороченост на обвинителния акт, се настоява за извод за несъставомерност на поведението на Ф. по инкриминирания текст от НК. Според защитата обвинителят не само не бил описал доставките, вписани в дневниците за продажби на ЕООД „Щ.“ за седемте инкриминирани периода, но и не бил декларира, че са извършени. Ако се окажели **неизвършени** обаче, фискът не би бил ошетен от (неоспореното) деклариране на **неизвършени** покупки – ДДС по продажбите не би бил дължим, макар да е бил записан във фактури и деклариран в счетоводни регистри и в данъчни документи. В тази връзка се претендира Ф. да бъде оправдан. Отправя се критика към ПЗОС, който бил заобиколил проблема, позовавайки се на правилото на чл. 85 ЗДДС, според което издателят на продажна фактура дължи начисления в нея данък, дори да не е извършена съответната облагаема продажба. Определя това правило като фикция или презумпция, неприложима по наказателните дела.

По-нататък адв. С. оспори и твърдяното от обвинението посредством извършителство, като поддържа виждането, че Ф. не бил официален управител на ЕООД-то през по-голямата част от инкриминирания период, от една страна. От друга страна, обоснова мнение, че нямало доказателства да е натоварил счетоводителката св. М. да извърши порочните попълвания на данни в счетоводство на дружеството и да депозира съдържащите неистина справки-декларации по ЗДДС.

Не оформи възражение за несправедливост на наказанието.

Подс. Ф. обяви, че се присъединява към развитите от своя защитник искания и подкрепящи ги съображения.

Пловдивският апелативен съд, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, и обсъди доводите и съображенията на страните и на проверяваната инстанция, намери жалбата за неоснователна.

Първоинстанционното производство е протекло по общия ред.

След пространно съдебно следствие, въз основа на събраните гласни и писмени доказателства, подробно изброени в мотивите на атакуваната присъда, окръжният съд е приел следната фактическа обстановка:

Св. Й.П. Щ. бил работник на подсъдимия преди 2007г. Зареждал магазините за обувки на неговото дружество ЕООД „П.“. През 2007 г. решил да се занимава с ресторантьорство. С Решение № 1151/04.06.2007 г. по ф. д. № ***г. по описа на Окръжен съд - Пазарджик било регистрирано „Щ.“ ЕООД гр.П., с ЕИК *****. Собственик на капитала и управител бил св. Щ..

На 10.08.2007 г. търговецът бил регистриран и по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в ТД на НАП-П., офис П.[\[1\]](#).

С договор от 10.02.2010г. св. Й. Щ. прехвърлил дружествените си дялове в „Щ.“ ЕООД на „П.“ ЕООД гр. С., представлявано от управителя му - подс. Я. Ф. (вж. л. 179 и сл. от том 12 ДП). Седалището и адресът на управление на дружеството не били променени, а останали в гр. П., на ул. „М.“ № *, ет. *, ап. *, респ. справките-декларации, ведно с отчетните регистри на дружеството, следвало да продължат да се подават в ТД на НАП-П., офис П..

На същата дата с решение по протокол от Общо събрание на собствениците на „Щ.“ ЕООД подс. Ф. бил избран за управител на дружеството, а новият собственик – „П.“ ЕООД гр. С. със същия управител (подс. Ф.) бил задължен да заяви промените за вписване в Търговския регистър. Пак на същата дата бил подписан и учредителен акт на „Щ.“ ЕООД от подс. Ф. като управител и представител на „П.“ ЕООД.

Договорът от 10.02.2010 година, с който св. Щ. прехвърлил дружествените дялове в „Щ.“ ЕООД на „П.“ ЕООД гр. С., бил нотариално заверен на 05.08.2010 година от нотариус С.Т., действаща в района на РС П. (рег. № *** на Нотариалната камара).

Посочените промени в собствеността и представителството на ЕООД „Щ.“ били вписани в Търговския регистър чак на 01.09.2010 година, т.е. от тази дата подс. Ф. бил вписан като управляващ и представляващ дружеството. До този момент, считано от подписването на договора от 10.02.2010 г., той имал качеството на управител във вътрешните отношения на дружеството. Фактически извършвал цялата търговия и отговарял за сключените сделки, но не можел да представлява дружеството пред трети лица, за които последиците от промените били обвързващи от вписването им в ТР. Що се отнася до вписването на продажбата на дружествените дялове в ТР, то нямало конститутивен ефект (а единствено декларативно действие, така че не се явявало елемент от фактическия състав на сделката[\[2\]](#).

Подс. Ф. имал намерение да избегне установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД. За целта решил да ползва документи, удостоверяващи привидно реализирани сделки, по които „Щ.“ ЕООД да фигурира като получател на стоки или услуги (купувач). Чрез подобно имитиране на облагаеми доставки се откривал пътят за ползване на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1 ЗДДС (посредством приспадне сумата на начисления данък за "доставката" от размера на данъчните задължения на дружеството, накратко – дължимия на дружеството ДДС по покупките щял да се вади от дължимия от дружеството ДДС за продажбите). Очакваната последица се състояла в преобразуване на финансовия резултат за съответния данъчен период, като за сметка на изчисления по фиктивните сделки данъчен кредит щял да се намалява размерът на ДДС, дължим за фактурираните през съответния период продажби.

С решение от 26.01.2011 г. на Общото събрание на „Щ.“ ЕООД настъпила нова промяна – подс. Ф. бил заличен като управител на дружеството. За нов управител бил

избран Й. Б.А. от гр. Р., обл. П. /починал на 14.02.2018 г./. Седалището и адресът на управление били променени – в гр. П., на ул. „И.В.“ № *, ет. *, офис *. Не се променяло териториалното поделение на НАП (пазарджийският му офис), където следвало да се подават справките-декларации по ЗДДС и отчетните регистри на търговеца.

А. бил вписан в Търговския регистър като управител на дружеството, но такъв бил само по документи. В действителност същият бил подставено лице на подс. Ф., който продължавал фактически да управлява „Щ.“ ЕООД и след 26.01.2011г. Той договарял сделките му с доставчици и клиенти, извършвал и приемал плащанията, организирал съставянето и отчитането на счетоводните документи, а сетне, на 03.02.2011 г. и 17.02.2011 г., пак той подал и молби до Софийски градски съд за откриване производство по несъстоятелност (вж. том 12, л. 129 и л. 159 от ДП).

По идентичен начин на 27.01.2011 г. подс. Ф. прехвърлил на А. дружествените си дялове в „П.“ ЕООД гр. С. и последният бил вписан като фиктивен управител и на това дружество, фактическата дейност на което продължил да извършва подсъдимият [\[3\]](#).

А., лице с ромска етническа принадлежност, нямал нито подготвеност, нито намерение, контакти и средства за развиване дейност с прехвърленото му дружество, пък и бил онкологично болен. Липсата на образование и социална опитност не му позволявала да схване, че подпомага бъдещи престъпления, респ. опасността да му бъде прехвърлена и отговорността, ако тези престъпления бъдат разкрити.

В инкриминирания период 01.04.2010г. - 16.05.2011г. „Щ.“ ЕООД било обслужвано счетоводно от св. З.П. М.-Ч. /понастоящем З.М./, която била упълномощена да подава от името и за сметка на дружеството ежемесечните справки - декларации по ЗДДС, ведно с отчетните регистри към тях.

Упълномощаването на свидетелката било извършено в периода 01.04.2010г. - 13.05.2010 г. от тогавашния управител на „Щ.“. За упълномощаването св. Щ. бил заведен от подс. Ф. в нейния офис, където тя предоставила личните си данни. Сетне Щ. и Ф. отишли при нотариус, който заверил подписа на управителя Щ. върху пълномощното. Сетне той и Ф. се върнали при счетоводителката и ѝ предали документа. На 13.05.2010г. счетоводителката подала от името на ЕООД „Щ.“ заявление до НАП за подаване на документи по електронен път, с УЕП на упълномощено лице – вж. л. 119 от том 4 ДП. След този момент св. М. не е виждала св. Щ., а всички документи, свързани с дейността на ЕООД-то, ѝ били донасяни лично и единствено от подс. Ф., който ѝ плащал и възнаграждението.

Тя осчетоводявала документите за търговската дейност на дружеството, като оформяла отчетните регистри (дневник за покупките и дневник за продажбите) за всеки данъчен период. Сетне подготвяла и справките - декларации по ЗДДС, като в тях включвала сбора от ДДС по фактурите, които ѝ били предоставяни от подс. Ф. (и които не съхранявала дори в копия, а му ги връщала). Тя не познавала и не контактувала с клиентите и с доставчиците на стоки и услуги на „Щ.“ ЕООД, а информация за сделките имала единствено от донасяните ѝ

от подс. Ф. фактури. Не знаела дали тези първични счетоводни документи отразяват реални и разплатени търговски отношения, нямала и право, нито била натоварена със задължение да проверява това.

След оформянето на справка-декларация за съответния данъчен период св. М. докладвала на подс. Ф. получените резултати. Той извършвал преглед и при липса на корекции от негова страна св. М. депозирала съответната СД в пазарджишкия офис на ТД на НАП гр. П., ведно с дневника за покупки и дневника за продажби. Правела това по електронен път, използвайки своя квалифициран електронен подпис[4].

Счетоводителката не била уведомена за промяната в управлението на дружеството, за която разбрала едва когато в края на 2011 г. престъплението било разкрито. Преди това не се съмнявала, че търговията се осъществява от подс. Ф. – той демонстрирал детайлна осведоменост относно цялостната дейност на ЕООД „Щ.“, предоставял й ежесечно съответните първични счетоводни документи и проверявал съставяните СД, а от друга страна извършвал идентична дейност с дружествата „П.“ ЕООД гр.С. и „Е.“ ЕООД, счетоводството на които също водела. Въобще тя го възприемала като „баровец“, който търгува в широк мащаб.

В периода м. април 10г. – м. май 2011г. „Щ.“ купувало и продавало стоки. Един от купувачите бил св. К., собственик и управител на ЕТ „И.“ гр. П.. Той договорил в периода 01.03.2011 г. - 15.03.2011г. с подсъдимия следните доставки от страна на „Щ.“ ЕООД: 41 600 броя стъклени буркани на стойност 14 976.00 лева по фактура № 155/01.03.2011 г. /том 5, л.118 от ДП/, 41 600 броя стъклени буркани на стойност 14 976.00 лева по фактура № 156/02.03.2011 г. /том 5, л.119 от ДП/, 41 600 броя стъклени буркани на стойност 14 976.00 лева по фактура № 157/04.03.2011 г. /том 5, л.120 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14 999.00 лева по фактура № 10 160/05.03.2011 г. /том 5, л.121 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14 999.00 лева по фактура № 161/07.03.2011 г. /том 5, л.122 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14 999.00 лева по фактура № 164/08.03.2011 г. /том 5, л.123 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14999.00 лева по фактура № 164/09.03.2011 г. /том 5, л.124 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14 999.00 лева по фактура № 166/10.03.2011 г. /том 5, л.125 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14 999.00 лева по фактура № 167/11.03.2011 г. /том 5, л.126 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14999.00 лева по фактура № 168/12.03.2011 г. /том 5, л.127 от ДП/, 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14 999.00 лева по фактура № 169/14.03.2011г. /том 5, л.128 от ДП/ и 34 722 броя стъклени буркани на стойност 14 999.00 лева по фактура № 170/15.03.2011г. /том 5, л.129 от ДП/. В графата „съставител“ подс. Ф. лично положил подпис от името на доставчика (продавача).

Неговото име фигурирало и във фактурата от 17.01.11г., издадена от „Щ.“ ЕООД на ООД „З.“ с управител св. С. (вж. л. 16 от том 5 ДП) по повод продажба на календари, а също във фактурата от 31.03.11г., издадена на ООД „К.“ ЕООД с управител св. А.Г. за продажба на материал за полиграфска цел.

*

1. В изпълнение на намисленото през месец април 2010 година подс. Ф. се снабдил по неустановен в хода на разследването начин с шест броя данъчни фактури: фактура № 0000001405/01.04.2010 г. с ДО 26 465.00 лв. и ДДС 5 293.00 лв., фактура № 0000001409/01.04.2010 г. с ДО 36 372.50 лв. и ДДС 7 274.50 лв., фактура № 0000001411/01.04.2010 г. с ДО 63 600.00 лв. и ДДС 12 720.00 лв., фактура № 0000001415/01.04.2010 г. с ДО 20240.00 лв. и ДДС 4048.00 лв., фактура № 0000001420/18.04.2010 г. с ДО 67 260.00 лв. и ДДС 13 452.00 лв. и фактура № 0000001423/22.04.2010 г. с ДО 34 040.00 лв. и ДДС 6 808.00 лв., всички с посочен доставчик „Р.“ ЕООД гр. С. с ЕИК ***** и купувач „Щ.“ ЕООД гр. П.. Отразените в изброените фактури доставки с начислен ДДС с право на пълен данъчен кредит в общ размер на 49 595.50 лева не били извършени. „Доставчикът“ не притежавал материален, финансов и човешки ресурс за реализиране на подобна търговска дейност. Вписаният като управител на „Р.“ св. Д.М. бил фиктивен. Той не познавал подс. Ф., не бил подписвал заедно с него книжа, респ. не били негови подписите в графата „съставител“ в шестте броя фактури.

Фактурите не били включени в дневниците за продажби на „Р.“ ЕООД, пък и не би могло, при положение че е било deregистрирано по ЗДДС на 14.12.2009 година.

Подс. Ф. бил наясно, че отразените в разискваните фактури доставки не били реализирани – той не бил осъществил дори контакт с привидния си контрагент и управляваното от него дружество не било получило предметът на фактурите. Въпреки това предоставил през месец април 2010 година шестте фактури на счетоводителя св. М., за да бъдат осчетоводени. Поради липса на ангажимент да проследява, познава и проверява действителния характер на търговските отношения на „Щ.“ ЕООД св. М. просто ги вписала в дневника за покупки на дружеството (вж. л. 348, том 8 от ДП). Отразените в този дневник данъчни фактури от „Р.“ ЕООД повлияли при оформяне на справка - декларация по ЗДДС за указания данъчен период (вж. л. 347, том 8 от ДП): в раздел „Б“ от декларацията счетоводителката отразила ДДС по доставките на дружеството с право на пълен данъчен кредит в размер на 49 743.65 лева, а дружеството било купило стоки с (други) фактури, начисленият по които ДДС с право на ПДК възлизал само на 148.15 лева, т.е. бил посочен ДДС с право на пълен данъчен кредит в повече с 49 595.50 лева. По този начин бил променен резултатът за периода, като в раздел „В“ бил деклариран ДДС за внасяне в нулев размер вместо в размер на 49 737.51 лева. Отделно от това със справка-декларация била заявена претенция за възстановяване на ДДС в размер на 154.29 лева. Декларирането по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит автоматично довело до преобразуване размера на дължимия данък за периода.

Справка-декларация по ЗДДС за данъчен период месец април 2010 г. била подадена от св. М. /посочена изрично в СД като упълномощено лице на регистрираното по ЗДДС търговско дружество/ на 14.05.2010г. по електронен път в ТД на НАП-П., офис П.. Била заведена с вх. № 13001047290/14.05.2010 г., с което и коментираният неистински сведения били опосредено потвърдени (чрез нея) пред органите на приходната администрация.

Последица от това (опосредено) поведение на подсъдимия било избягване установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД за периода в размер на 49 737,51 лева поради неправомерно приспадане на наследващ се данъчен кредит в размер на 49 595,50 лв. ($49\,743.65 + 148.15 = 49\,891.8 - 154.29 = 49\,737.51$).

2. През месец ноември 2010 година подс. Ф. отново се сдобил по неустановен в хода на разследването начин с данъчна фактура за покупка. Това била фактурата № 0000000076/30.11.2010 г. с ДО 9 250 000.00 лв. и ДДС 1 850 000.00 лв. с посочен доставчик „Б.“ ЕООД, с ЕИК *****, отразяваща „получена“ от дружеството „Щ.“ ЕООД доставка. Подобна покупка не била извършена в действителност, тъй като „продавачът“ не разполагал с кадрова и материална обезпеченост за нейното реализиране, пък и управителят му св. Н. К. не познавал подс. Ф.. Въпросната фактура не била включена в дневника за продажби на „Б.“ ЕООД и не намерила отражение в съдържанието на подадената от негово име СД по ЗДДС за месец ноември 2010г.

Подсъдимият представил тази фактура на счетоводителката св. М., която я отразила в дневника за покупки за въпросния данъчен период (вж. л. 369, том 8 от ДП). Тя не била запозната с фиктивния характер и на тази фактура.

В резултат на споменатото счетоводно действие през месец ноември 2010 г. св. М. несъзнателно създала невярно съдържание на дневника за покупки на „Щ.“ ЕООД. Отразената фактура повлияла и на съдържанието на справка-декларация по ЗДДС (вж. л. 368, том 8 от ДП): в раздел „Б“ бил посочен начисленият ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 1 850 000.00 лева при действителен от 0.00 лева, а в раздел „В“ бил деклариран ДДС за възстановяване в размер на 640.00 лева при действителен ДДС за внасяне в размер на 1 849 360.00 лева, на колкото възлизал сборът от начислените от дружеството размери на ДДС по осчетоводените продажби за периода. Увеличаването на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит чрез включване в счетоводния отчет на обсъжданата фактура довело до трансформация на размера на дължимия към държавата данък в СД по ЗДДС.

Коментираната справка била подадена по електронен път от св. М. на 14.12.2010г. в ТД на НАП - П., офис П.. Със завеждането ѝ (с вх. № 13001075342/14.12.2010г.) неотговарящите на истината сведения били опосредено потвърдени от подсъдимия пред органите по приходите. Поради приспадане на наследващ се данъчен кредит в размер на 1 850 000 лева по коментираната фактура се стигнало до избягване установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД за периода, възлизащи на 1 849 360 лева (1 850 000 лева – 640 лева).

3. През месец декември 2010г. подс. Ф. се снабдил с два броя фактури: фактура № 0000000848/30.12.2010 г. с ДО 847 260.00 лв. и ДДС 169 452.00 лв. и фактура № 0000000849/30.12.2010 г. с ДО 552 250.00 лв. и ДДС 110 450.00 лв., всички с посочен доставчик „П.“ ЕООД гр. С. с ЕИК *****/на което дружество подс. Ф. също бил управител/, без да са налице доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Макар двете посочени фактури да били вписани в дневниците за продажби на „П.“ ЕООД, отразените в

тях доставки не били реализирани. Не било извършено плащане. Не били съставени каквито и да са документи за транспортиране на имущество.

Въпреки съзнанието за фиктивни отношенията между „Щ.“ ЕООД гр.П. и „П.“ ЕООД подс. Ф. лично представил през месец декември 2010г. двете фактури на св.М., за да бъдат осчетоводени. Тя нямала ангажимент да проследява и познава действителния характер на търговските отношения на „Щ.“ ЕООД и просто включила двете фактури в дневника му за покупки (вж. л. 372, том 8 от ДП), респ. в дневника за продажби на ЕООД „П.“. Доколкото „Щ.“ ЕООД нямало реални търговски отношения с „П.“ ЕООД по двете осчетоводени фактури, съдържанието на дневника му за покупки се оказало невярно.

Отразените в този дневник фактури с издател „П.“ ЕООД повлияли на формиране съдържанието на справка - декларация по ЗДДС за указания данъчен период (вж. л. 371, том 8), несъзнателно попълнена св. М. с несъответстващи на истината обстоятелства: в раздел „Б“ от декларацията бил посочен начислен ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 279 902.00 лева вместо действителния нулев размер. По този начин бил променен резултатът за периода, като в раздел „В“ бил деклариран ДДС за внасяне в нулев размер вместо в размер на 279 898.00 лева, на колкото възлизал начисленият по продажните фактури. Отделно от това, със справка-декларация била заявена претенция за възстановяване на ДДС в размер на 4.00 лева. Декларирането по този начин на размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит автоматично довело до преобразуване размера на дължимия към държавата данък за периода, занижавайки го с 279 898.00 лева.

Справка-декларация била подадена от упълномощената св. М. на 14.01.2011г. по електронен път в ТД на НАП-П., офис П.. След като била заведена (с вх. № 13001083681/14.01.2011г.) неистинските сведения относно размера на ДДС били потвърдени опосредено от подсъдимия пред органите на приходната администрация. Вследствие приспадане на наследващ се данъчен кредит в размер на 279 902 лева лева се стигнало до избягване установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД по ЗДДС за периода, възлизащи на 279 898 лева (279 902 лева – 4.00 лева).

4. През месец януари 2011 г. подс. Ф. се снабдил по неустановен в хода на разследването начин с девет броя данъчни фактури: фактура № 17 0000000050/05.01.2011г. с ДО 24 420.00 лв. и ДДС 4 884.00 лв., фактура № 0000000051 /07.01.2011г. с ДО 19 314.00 лв. и ДДС 3 862.80 лв., фактура № 0000000052/14.01.2011г. с ДО 19 343.00 лв. и ДДС 3 868.60 лв., фактура № 0000000053/18.01.2011г. с ДО 518 000.00 лв. и ДДС 103 600.00 лв., фактура № 0000000054/19.01.2011г. с ДО 11 186.60 лв. и ДДС 2 237.32 лв., фактура № 0000000055/20.01.2011г. с ДО 10 106.50 лв. и ДДС 2 021.30 лв., фактура № 0000000056/21.01.2011г. с ДО 18 510.00 лв. и ДДС 3 702.00 лв., фактура № 0000000057/26.01.2011г. с ДО 20 980.00 лв. и ДДС 4 196.00 лв. и фактура № *****/26.01.2011 г. с ДО 421 800.00 лв. и ДДС 84 360.00 лв., всички с посочен доставчик „С.“ ЕООД, с ЕИК *****. Отразените от тях доставки не били реализирани. „Доставчикът“ не притежавал материален, финансов и човешки ресурс, за да извършва

търговска дейност. Неговият управител св. Д.В.М. нито контактувал, нито дори познавал подс. Ф. или А., а и никога не бил доставял на „Щ.“ ЕООД. Не бил полагал подписи в графата „съставител“ в деветте броя фактури. Последните не били включени в дневниците за продажби на „С.“ ЕООД.

Въпреки че знаел, че „Щ.“ ЕООД нямало търговски контакт със „С.“ ЕООД, подс. Ф. лично представил през месец януари 2011г. деветте фактури на св. М., за да бъдат осчетоводени. Тя нямала ангажимент да проследява и познава действителния характер на търговските отношения на „Щ.“ ЕООД и без да съзнава невярното съдържание на фактурите, ги включила в дневника му за покупки /л. 375, том 8 от ДП/. Така съдържанието на въпросния дневник също се оказало с невярно съдържание – отразявало информация за нереализирани в действителност сделки (по които липсвала реална по смисъла на чл. 6 и чл.9 от ЗДДС доставка на стоки). Съдържанието на дневника повлияло при оформяне на справката - декларация по ЗДДС за указания данъчен период (вж. л. 374, том 8). Счетоводителката я оформила с несъответстващи на истината обстоятелства, като в раздел „Б“ относно размера на начисления ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит посочила 212 732.02 лева при действителен размер от 0.00 лева. По този начин бил променен резултатът за периода, като в раздел „В“ бил деклариран ДДС за внасяне в нулев размер вместо в размер на 212 665.40 лева, на колкото възлизал начисления в продажните фактури ДДС. Отделно от това, със справката-декларация била заявена претенция за възстановяване на ДДС в размер на 66.62 лева. Споменатият размер на ДДС с право на пълен данъчен кредит автоматично довел до занижаване размера на дължимия данък за периода.

Справката-декларация по ЗДДС за данъчен период месец януари 2011г. била подадена от св. М. в качеството ѝ на упълномощено лице на 14.02.2011г., по електронен път, в ТД на НАП-П., офис П.. Със завеждането ѝ (с вх. № 13001088037/14.02.2011г.) подсъдимият потвърдил опосредено неистинските сведения пред органите на приходната администрация. Последица от невярното деклариране било избягване установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД за периода в размер на 212 665,40 лева поради неправомерно приспадане на наследващ се данъчен кредит в размер на 212 732, 02 лева (212 732.02 лева – 66.62 лева).

5. През месец февруари 2011 година подс. Ф. отново се сдобил по неустановен в хода на разследването начин с един брой данъчна фактура: фактура № 0000000060/10.02.2011г. с ДО 222 000.00 лв. и ДДС 44 400.00 лв. с посочен доставчик „С.“ ЕООД, отразяваща получена от дружеството „Щ.“ ЕООД гр.П. /с променено вече седалище и адрес на управление/ доставка. Подобна доставка не била извършена в действителност. Дружеството „доставчик“ не притежавало материален, финансов и човешки ресурс за търговска дейност. Управителят му св. Д.В.М. не контактувал с Ф. и А.. Дори не ги познавал. Така че не бил договарял с някой от представителите на ЕООД „Щ.“ доставки на стоки и услуги, респ. не бил полагал подписи в графата „съставител“ в споменатата фактура. Тази фактура не била и включена в дневника за продажби на „С.“ ЕООД.

Въпреки това подсъдимият я използвал, за да манипулира данъчния резултат за разглеждания данъчен период. Направил това, като я представил на счетоводителя М.. Без да съзнава невярното съдържание на документа, св. М. го отразила в дневника за покупки на „Щ.“ /л. 378, том 8 от ДП/ и по този начин го оформила като документ с невярно съдържание. Това повлияло на съдържанието на справка-декларация по ЗДДС (вж. л. 377, том 8 от ДП), в която залегнали следните неверни обстоятелства: в раздел „Б“ бил посочен размер на ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит от 44 400.00 лева вместо действителният от 0.00 лева, а в раздел „В“ бил деклариран ДДС за възстановяване в размер на 1473.00 лева при действителен ДДС за внасяне в размер на 42 927.00 лева, на колкото възлизал сборът от декларираните в осчетоводените продажни фактури размери на ДДС. Това довело до занижаване размера на дължимия данък за периода.

Справка-декларация била подадена по електронен път от св. М. на 12.03.2011г. в ТД на НАП – П., офис П.. Със завеждането ѝ (с вх. № 13001091513/12.03.2011г.) подсъдимият опосредено декларирал пред органите по приходите споменатите неверни обстоятелства, произтичаща от използваната фиктивна фактура. Вследствие неговото поведение се стигнало до приспадане на неследващ се данъчен кредит в размер на 44 400 лева и така била осигурена възможността за избягване установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД в размер на 42 927 лева (44 400 лева – 1473 лева).

6. През месец март 2011 година подс. Ф. се снабдил по неустановен в хода на разследването начин с тринадесет броя данъчни фактури: фактура № 0000000061/01.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000062/07.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № *****/08.03.2011 г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000065/09.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000066/14.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000067/15.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000068/16.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000069/18.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000070/22.03.2011г. с ДО 12 499.00 лв. и ДДС 2 499.80 лв., фактура № 0000000071/23.03.2011г. с ДО 12 480.00 лв. и ДДС 2 496.00 лв., фактура № 0000000073/28.03.2011 г. с с ДО 12 480.00 лв. и ДДС 2 496.00 лв., фактура № 0000000076/29.03.2011г. с ДО 31 125.00 лв. и ДДС 6 225.00 лв. и фактура № 0000000077/30.03.2011г. с ДО 3 000.00 лв. и ДДС 600.00 лв., всички с посочен доставчик „С.“ ЕООД. Фактурите не отразявали доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. „Доставчикът“ не притежавал материален, финансов и човешки ресурс за търговска дейност. Управителят му св.Д.В.М. не контактувал с Ф. или А.. Дори не ги познавал. Така че не бил договарял отразените в изброените фактури доставки. Върху фактурите не фигурирал негов подпис. Те не били и включени в дневниците за продажби на „С.“ ЕООД.

При ясното осъзнаване на тяхното невярно съдържание подс. Ф. ги представил на св. М., за да бъдат осчетоводени. Тя нямала ангажимент да проследява и познава действителния

характер на търговските отношения на „Щ.“ ЕООД и просто ги вписала в дневника за покупки на дружеството за месец март 2011г. (вж. л. 381, том 8 от ДП). Така несъзнателно оформила този документ с невярно съдържание, което повлияло при съставяне на справка - декларация по ЗДДС за указания данъчен период (вж. л. 380, том 8 от ДП). Така в раздел „Б“ относно размера на начисления ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит тя посочила 34 315.20 лева, а действителният ДДС бил в размер на 0.00 лева. По този начин бил променен резултатът за периода, като в раздел „В“ бил деклариран ДДС за внасяне в размер на 1.62 лева вместо действителният ДДС в размер на 34 316.82 лева (на колкото възлизал сборът от посочените в продажните фактури размери на ДДС). Финансовият резултат на дружеството се оказал неправилно преобразуван.

Справката-декларация по ЗДДС за данъчен период месец март 2011г. била подадена от св. М. на 14.04.2011г., по електронен път, в ТД на НАП-П., офис П.. Със завеждането ѝ (с вх. № 13001097713/14.04.2011г.) неверните сведения, фигуриращи в документа, били опосредено потвърдени от подс. Ф. пред органите на приходната администрация. Вследствие неговото поведение се стигнало до приспадане на неследващ се данъчен кредит в размер на 34 315.20 лева и така била осигурена възможността за избягване установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД в размер на 34 315.20 лева (34 316.82 – 1.62 лева).

7. През месец април 2011 година подс. Ф. отново се сдобил по неустановен в хода на разследването начин с един брой данъчна фактура: фактура № 0000000078/01.04.2011г. с ДО 155 000.00 лв. и ДДС 31 000.00 лв. с посочен доставчик „С.“ ЕООД, отразяваща получена от „Щ.“ ЕООД доставка. Всъщност доставка нямало, доколкото „доставчикът“ не притежавал материален, финансов и човешки ресурс за търговска дейност. Неговият управител св. Д.В.М. не познавал нито подс. Ф., нито А., не бил купувал от тяхното дружество и не бил подписвал споменатата фактура. Последната не била включена в дневниците за продажби на „С.“ ЕООД.

Подс. Ф. бил наясно, че отразената във фактурата доставка не се била състояла, тъй като на фактически управляното от него дружество не била продадена посочените във фактурата „стока“.

Той използвал тази фактура с невярно съдържание, за да манипулира данъчния резултат за периода. Представил я на счетоводителя св. М., която нямала представа за търговската дуетност на дружеството, включително за действителността на отразената във фактурата доставка. След като я вписала в дневника за покупки на ЕООД „Щ.“ за м. април 11 г., този счетоводен регистър добил невярно съдържание (вж. л. 384, том 8 ДП), което повлияло на съдържанието на справка-декларация по ЗДДС: в раздел „Б“ от декларацията счетоводителката посочила според данните във фактурата размер на начислен ДДС по доставки с право на пълен данъчен кредит от 31 000.00 лева при действителен размер от 0.00 лева, а в раздел „В“ декларирала ДДС за внасяне в размер на 0.00 лева при действителен ДДС за внасяне в размер на 31 000.00 лева (сборът на ДДС, начислен по продажните фактури). Това на свой ред довело до трансформация на размера на дължимия към

държавата данък за периода.

Тази справка-декларация била подадена по електронен път от св. М. на 16.05.2011г. в ТД на НАП гр. П., офис П.. Със завеждането ѝ (с вх. № 13001098865/16.05.2011г.) подс. Ф. опосредено успял да избегне установяването и плащането на данъчни задължения за „Щ.“ ЕООД за периода, възлизащи на 31 000 лева, което станало възможно поради приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

Св. Щ. и починалият Й. А. нямали каквото и да е било участие или принос в набавянето и осчетоводяването на гореописаните 33 броя данъчни фактури с издатели „Р.“ ЕООД, „Б.“ ЕООД, „П.“ ЕООД и „С.“ ЕООД, както и за декларирането на инкриминираната невярна информация пред данъчните власти.

В хода на досъдебното производство са събрани банкови сведения, от които е изяснена липсата на плащане по фактурите. След направена проверка в Информационната система „Р.“ на Б. било установено, че „П.“ ЕООД, с ЕИК ***** е титуляр на банкови сметки в „Ю.“ АД гр. С., „П.“ АД гр. С. и „О.“ АД гр. С.. В „Ю.“ АД гр. С. „П.“ има открити следните разплащателни сметки – *****, разплащателна сметка в лева, открита на 03.04.2008г. и *****, разплащателна сметка в лева, открита на 30.05.2008г. В „П.“ АД гр. С. има открита следната разплащателна сметка – *****, разплащателна сметка в лева, открита на 18.02.2008г. В „О.“ АД гр. С. има открита следната разплащателна сметка – *****, разплащателна сметка в лева, открита на 07.05.2008 година. Видно от приложената разпечатка за движението на сметката му ***** в „О.“ АД гр. С. /том 11 л.22-24 от ДП/, от приложената разпечатка за движението на сметката му ***** в „П.“ АД гр. С. /том 11 л.47-48 от ДП/ и от приложената разпечатка за движението на сметките му ***** и ***** в „Ю.“ АД гр. С. /том 11 л.86-94 от ДП/ за периода месец декември 2010 г. е, че по фактура № 0000000848/30.12.2010 г. с ДО 847 260.00 лв. и ДДС 169 452.00 лв. и по фактура № 0000000849/30.12.2010г. с ДО 552 250.00 лв. и ДДС 110 450.00 лв. не са постъпили плащания от страна на купувача „Щ.“ ЕООД.

След направена проверка в Информационната система „Р.“ на Б. било установено, че „Б.“ ЕООД гр. С., с ЕИК ***** има открита разплащателна сметка ***** в „П.“ АД гр. С.. Видно от писмо с изх. № И2685#1/19.04.2018г. на „П.“ АД гр. С. и приложената към него разпечатка /том 11 л.57-58 от ДП/ през месец ноември 2010г. не били постъпвали суми от клиенти на дружеството, в това число и от „Щ.“ ЕООД.

**

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221715010333-020- 001/12.12.2015г. на Началник сектор „Ревизии“ при ТД НАП С., офис Б. свидетелите А.К. и И.К. - инспектори по приходите при ТД НАП С., ИРМ Б. - били определени за извършване на данъчна проверка на „Щ.“ ЕООД, с ЕИК *****. Ревизията трябвало да обхване периода от 01.12.2009 г. до дерегистрирането на дружеството по ЗДДС на 26.04.11г.

В хода на ревизията не били представени документи за плащане на цената по 33-те фактури, също и транспортни и приемо-предавателни книжа, удостоверяващи

транспортиране и предаване на стоката на купувача, а дори самите фактури.

Органите по приходите установили, че за периода „Щ.“ ЕООД е ползвало данъчен кредит по гореописаните 33 броя данъчни фактури, без да са налице реални доставки. Приели, че по тях не е възникнало данъчно събитие по смисъла на чл. 25 ЗДДС, водещо до право на приспадане на данъчен кредит по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от същия закон.

Ето защо отказали претендираното приспадане на данъчен кредит, както следва: за данъчен период месец април 2010г. - в размер на 49 595,50 лева; за данъчен период месец ноември 2010г. - в размер на 1 850 000 лева; за данъчен период месец декември 2010г. - в размер на 279 902 лева; за данъчен период месец януари 2011г. - в размер на 212 732 лева; за данъчен период месец февруари 2011г. - в размер на 44 400 лева; за данъчен период месец март 2011г. - в размер на 34 315,20 лева; за данъчен период месец април 2011г. - в размер на 31 000 лева.

Данъчната администрация счела, че за горепосочените седем данъчни периода дружеството има данъчни задължения по ЗДДС в размер на 2 499 904,73 лева с разбивка по месеци, както следва: за данъчен период месец април 2010г. - в размер на 49 737,51 лева; за данъчен период месец ноември 2010г. - в размер на 1 849 360 лева; за данъчен период месец декември 2010г. - в размер на 279 898 лева; за данъчен период месец януари 2011г. - в размер на 212 665,40 лева; за данъчен период месец февруари 2011г. - в размер на 42 927 лева; за данъчен период месец март 2011г. - в размер на 34 316,82 лева; за данъчен период месец април 2011г. - 31 000 лева.

Своите констатации обективирали в РД № P22221715010333-092-001/26.05.2016г. (вж. л. 170-184, том 8 ДП) и РА № P22221715010333-091-001/12.08.2016 г. (вж. л. 154-165, том 8 ДП), като последният не бил обжалван от ревизираното лице.

От назначената на досъдебното производство съдебно-счетоводна и икономическа експертиза, възложена на вещите лица Ц.Д. и А.Д. (вж. л. 84-125 вкл. от том 7 ДП) се установява, че „Щ.“ ЕООД има деклариран, но непризнат данъчен кредит за инкриминираните седем данъчни периода в размер на 2 501 944.72 лева общо, с разбивка по месеци както следва: за данъчен период месец април 2010г. - в размер на 247 977.50 лева; за данъчен период месец ноември 2010г. - в размер на 1 850 000.00 лева; за данъчен период месец декември 2010г. - в размер на 279 902.00 лева; за данъчен период месец януари 2011г. - в размер на 212 732.00 лева; за данъчен период месец февруари 2011г. - в размер на 44 400.00 лева; за данъчен период месец март 2011г. - в размер на 34 315.20 лева; за данъчен период месец април 2011г. - 31 000.00 лева. Вещите лица са споделили констатацията на данъчните органи за избягване установяването и плащането на ДДС на дружеството в общ размер на 2 501 944.72 лева, като са променили разбивката: за данъчен период месец април 2010г. - в размер на 49 595.50 лева; за данъчен период месец ноември 2010г. - в размер на 1 850 000.00 лева; за данъчен период месец декември 2010г. - в размер на 279 902.00 лева; за данъчен период месец януари 2011г. - в размер на 212 732.00 лева; за данъчен период месец февруари 2011г. - в размер на 44 400.00 лева; за данъчен период месец март 2011г. - в размер на 34 315.20 лева; за данъчен период месец април 2011г. - 31 000.00 лева. При своя разпит

пред първата инстанция в с.з. от 29.03.23г. експертите са извършили корекция на технически грешки, като са отбелязали, че за месец април 2010г. неправилно са фиксирали сумата от 247 977.50 лева вместо 49 595.50 лева (сбор от неправомерно приспаднатия данъчен кредит по шестте посочени в обстоятелствената част фактури от „Р.“ ЕООД), а за месец януари 2011г. - сумата от 212 732.00 лв. вместо 212 732.02 лева (сбор от неправомерно приспаднатия данъчен кредит по деветте посочени в обстоятелствената част фактури от „С.“ ЕООД, посочен и в графата „ДДС с право на пълен данъчен кредит“ в СД по ЗДДС с вх. № 13001088037/14.02.2011г.).

ПзОС е констатирал, че при оформяне на своите изводи експертите не са приложили разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от ЗДДС, което не им позволило точност на преценките и крайното становище. В тази връзка е допуснал допълнителна счетоводно-икономическа експертиза с изричното указание изчисляването на данъчните задължения на ЕООД „Щ.“ за седемте данъчни периода да бъде предхождано от съобразяване с правилата за определяне резултата за дадените данъчни периоди като разлика между общата сума на начисления ДДС от продажбите и общата сума на данъчния кредит, за който е упражнено правото на приспадане, при отчитане и на декларирания ДДС за внасяне или за възстановяване.

Допълнителната експертиза е приложена на л. 270-273 от втория съдебен том на н.о.х.д. № 340/20г. на ПзОС). Според нейните изводи избегнатият /укрит/ ДДС от „Щ.“ ЕООД за периода месец април 2010 г. – месец април 2011 г. възлиза на **2 499 903, 11 лева**. В разбивка: за данъчен период месец април 2010г. ДДС за продажбите е посочен в размер на 49 589.36 лв., ДДС за покупките – на 49 743.65 лева, 148.15 лв. от които е ДДС за действително извършените покупки, ДДС за възстановяване – на 154.29 лева, така че неплатеният ДДС възлиза на 49 737,51 лева; за данъчен период месец ноември 2010г. ДДС за продажбите е в размер на 1 849 360.00 лв., ДДС за покупките – 1 850 000 лева, декларираният ДДС за възстановяване – 640 лева, така че неплатеният ДДС възлиза на 1 849 360 лева; за данъчен период месец декември 2010г. ДДС за продажбите е в размер на 279 898.00 лева, ДДС за покупките – 279 902 лева, декларираният ДДС за възстановяване – 4.00 лева, следователно неплатеният ДДС възлиза на 279 898 лева; за данъчен период месец януари 2011г. ДДС за продажбите е в размер 212 665.40 лв., ДДС за покупките – 212 732.02 лева, декларираният ДДС за възстановяване – 66.62 лева, така че неплатеният ДДС възлиза на 212 665,40 лева; за данъчен период месец февруари 2011г. ДДС за продажбите е в размер на 42 927 лв., ДДС за покупките – 44 400 лв., декларираният ДДС за възстановяване – 1 4723 лева, следователно неплатен ДДС възлиза на 42 927 лева; за данъчен период месец март 2011г. ДДС за продажбите е размер 34 315.20 лева, ДДС за покупките – 34 315.20 лева, декларираният ДДС за внасяне – 1.62 лева, така че неплатеният ДДС възлиза на 34 315. 20 лева; за данъчен период месец април 2011г. ДДС за продажбите е в размер на 31 000 лева, ДДС за покупките – 31 000 лева, не са декларирани ДДС за възстановяване или за внасяне, така че неплатеният и дължим ДДС възлиза на 31 000 лева.

Изведените в мотивите на атакуваната присъда фактически изводи са резултат от

добросъвестен и относително точен доказателствен анализ. Не се констатира изопачаване или превратно интерпретиране съдържанието на доказателствени източници, нито позоваване на данни, които нямат характеристиката на доказателства.

Съдът от първата инстанция е изпълнил точно задължението си да вземе всички мерки за изясняване на обективната истина. Разпитал е всички лица, които имат информация за инкриминираните събития, изискал е от авторите на първоначалната и допълнителната съдебно-икономическа експертизи разяснения по релевантните въпроси, извършил е детайлна проверка и на писмените доказателствени материали. Използвал е възможностите по чл. 281 НПК за приобщаване твърденията на свидетели, депозиран при различните им разпити в хода на наказателното производство.

1. С основание са приети за безспорни следните факти: използването на инкриминираните 30 броя покупни фактури за оформяне на счетоводните регистри и СД по ЗДДС на ЕООД „Щ.“ през седемте инкриминирани данъчни периоди; съдействието за съставяне регистрите и данъчните декларации на дружеството по ЗДДС, оказано от счетоводителката св. М.; депозирането на седемте СД с нейния ел. подпис в пазарджишкия офис на ТД на НАП; двукратното промяна в собствеността и управлението на ЕООД „Щ.“ и вписването на промените в ТР; извършването на данъчна ревизия и влизането в сила на РА, с който били определени данъчни задължения на дружеството, неизплатени и до момента.

Не се спори също и за недействителността на сделките по инкриминираните фактури. Прокуратурата се позовава на показанията на управителите на дружествата-„издатели“ на фактурите и на лицата, които са имали отношение или поглед върху тяхната дейност (или липса на дейност). Те правят еднопосочни изявления в смисъл, че дружествата „Р.“, „Б.“, „С.“ не извършвали дейност, нямали и съответния стопански капацитет за целта, а въпросните фактури нито са издавани, нито са подписвани от техните представители. Позовава се и на липсата на движение по банковите сметки на двама от „доставчиците“ и на липсата на подобни сметки на останалите, както и на липсата на осчетоводяване от страна на „продавачите“ на част от фактурите. Защитата не оспорва тези констатации, вкл. при въззивните прения, а предпочита да атакува друга част от обвинителната теза. Ето защо и при положение че напълно споделя пространните разсъждения на първата инстанция, изложени в подкрепа на извода за основателност на обвинителната постановка в коментираната част, ПАС направо препраща към тях.

2. При първото първоинстанционно разглеждане на делото е повдигнат спор за упълномощаването на св. М., което според първия обвинителен акт (въз основа на който е било образувано н.о.х.д. № 340/21г. на ПзОС) е било извършено от подсъдимия. Първият състав на ПзОС е изменил тази фактическа констатация, като е приел, че упълномощителят е бил св. Щ. (след като е събрал доказателства в този смисъл). Неговата присъда е била отменена от ПАС (по в.н.о.х.д. № 36/22г.), като е счетено, че въпросната констатация нарушавала забраната по чл. 287 НПК за съществено изменение на обвинението. В разпоредително заседание при новото първоинстанционно разглеждане на делото то е

върнато на прокурора за уточняване на проблема с упълномощаването. Според сега разглеждания обвинителен акт (по който е произнесена обжалваната присъда) упълномощителят е бил не Ф., а св. Щ..

Запазена е обвинителната теза в нейната същина – че св. М. е имала надлежно правомощие да осчетоводява документите на ЕООД „Щ.“ и да подава неговите справки-декларации по ЗДДС със своя ел. подпис през целия инкр.период, като Ф. имал водеща роля във възлагането и оформянето на това правомощие. Не е променен и механизмът на опосредено изпълнение на престъплението (*който впрочем не се и влияе от личността на упълномощителя*). Тази теза, а също констатацията за упълномощаване от страна на св. Щ. са били споделени от проверяваната инстанция; споделят се и от настоящата инстанция.

Най-напред ПАС държи да отбележи, че напълно споделя виждането на ПзОС, че св. М. със сигурност е била упълномощена да води счетоводството и да подава СД по ЗДДС на „Щ.“ЕООД, доколкото в противен случай тези справки не биха били приемани в НАП (арг. от чл. 99, ал. 4 и ал. 5 от ДОПК). Държи също така да маркира, че първоначалното недоразумение относно личността на упълномощителя се дължи на липсата на това пълномощно – нито счетоводителя, нито органите по приходите, овластени да приемат СД по ЗДДС, са длъжни да съхраняват копие от него, поради което в последна сметка не са запазили този документ в своите архиви. Не е бил запазен и при нотариуса, който го е заверил.

Понастоящем защитата не оспорва, че пълномощното е подписано от свидетеля, а че последният е извършил този акт под давлением на Ф.. Стреми се да обори обвинителното твърдение за роля на Ф. при упълномощаването на М., като обръща внимание на изменението на нейните показания (на досъдебното производство е посочила, че упълномощителят е бил лично Ф., а при първото първоинстанционно разглеждане на делото (както и при второто, проведено от проверяваната инстанция) – че придружавал упълномощителя Щ. и направлявал неговите действия. Счита, че въпросната изменчивост на изявленията на свидетелката дискредитира цялостния ѝ разказ за събитията; тя се оказала принципно недостоверен свидетел, а твърденията ѝ – неизползваеми за разкриване на обективната истина.

ПзОС е бил прав да отхвърли тази теза на защитата.

2.1. Вярно е, както отбеляза адв. С., че на досъдебното производство св. М. е била сигурна, че именно Ф. я бил упълномощил, а при очна ставка с последния в с.з. по н.о.х.д. № 340/21г. на ПзОС си е спомнила, че формалният упълномощител бил всъщност св. Щ.. Не се споделя обаче виждането на адв. С., че заради коментираната промяна на твърдението за личността на упълномощителя всички изявления на св. М. трябвало да се считат за ненадеждни. Подобна идея не отчита, че личността на упълномощителя не е била значима за изпълнение на трудовата задача, с която счетоводителката се е съгласила да бъде ангажирана. Иначе казано, разискваното сведение е по маловажен от гледна точка както на професионалния ѝ, така и на личния ѝ живот факт. А и пълномощното очевидно е било приемано за редовно от данъчните органи дори след двукратно вписването в ТР смяна на

управителите впоследствие (за която нито тя, нито те били уведомявани изрично).

Трябва да се наблегне, че по въпроса дали е разполагала с пълномощно, св. М. никога не е била колеблива; напротив, при всеки от своите разпити уверено е заявявала, че със сигурност е разполагала с прехвърлено ѝ правомощие да представлява ДЗЛ пред приходната администрация.

2.2 Ясно е, че разпитващият и разпитваният на досъдебното производство не са се фокусирали върху личността на упълномощителя. При своя съдебен разпит, проверен в условията на състезателност и равно третиране на обвинението и защитата, при пълно разгръщане на принципите на наказателния процес, вниманието на свидетелката е било специално концентрирано върху въпросното упълномощаване. Така че появилото се едва тогава колебание по въпроса кой точно е подписал нейното пълномощно, е било съвсем в реда на нещата. Още повече че е била поставена в очна ставка с подсъдимия – способ, доказал своята ефективност за отстраняване на противоречия в твърдения на разпитвани лица.

2.3 Първоначалното убеждение на св. М. правдоподобно е изведено от конкретни случки и събития: според разказа на св. М. св. Щ. бил заведен от подс. Ф. при нея, тя дала своите индивидуализиращи данни, двамата излезли и след кратко ѝ донесли пълномощно с нотариална заверка. Освен това именно подсъдимият е уговорил счетоводното обслужване и на ЕООД „Щ.“ (освен на ЕООД „Е.“ и ЕООД „П.“, за счетоводител на които я бил ангажирал по-рано); той ѝ е плащал; той единствено ѝ е носил счетоводните документи и на трите дружества, а сетне е проверявал изготвяните за всяко от тях справки-декларации по ЗДДС; подсъдимият не е оспорил нейното упълномощаване в нито един момент (т.е. дори когато по собствените му думи бил встъпил като официален управител на ЕООД „Щ.“ – от м. август 2010г. до 26.01.2011г.).

Така възприетата от нея активност на подсъдимия дава допълнително логично обяснение на демонстрираната на досъдебното производство нейна заблуда за личността на упълномощителя.

2.4 Подс. Ф. и св. Щ. имат над 20-годишно добро познанство. През 2010г. решили да си съдействат в търговските дела, а десет години по-късно – и в хода на наказателното производство срещу първия. Те отричат събитията да са се развили по изложения от св. М. начин, но правят лаконични, разхвърляни и на места неясни изявления със зле прикрит стремеж да уеднаквят твърденията си. Очаквано, в процеса на разпитите им са започнали да се противоречат един на друг – подсъдимият казал, че бил препоръчал на св. Щ. да ангажира счетоводните услуги на св. М., защото отдавна работел с нея (вж. обясненията му на л. 328 и сл. от първоинст.дело), а св. Щ. е сигурен, че с Ф. въобще не били говорили за упълномощаване на св. М., а един ден през 2010г. видял табела „счетоводител“, влязъл в кантората ѝ и решил да я ангажира, а после се оказало, че с подсъдимия имат един и същи счетоводител (вж. л. 234 от първоинст.дело). Съвсем очевидно е, че твърденията нито на единия, нито на другия са годни да им се даде вяра.

3. Другият спорен момент във фактическата обстановка, решен правилно от проверяваната инстанция, е относно личността на водещия търговията на „Щ.“ ЕООД, на приносителя на 30-те инкриминирани фактури (представени на счетоводителката за изготвяне на отчетните регистри и справките-декларации по ЗДДС на дружеството) и на проверителя на същите справки-декларации.

Подсъдимият твърди, че не бил той.

ПзОС се е занимал с въпросното твърдение, като го е отхвърлил след подробен и убедителен анализ на доказателствата.

3.1. Правилно е решението на първоинстанционния съд да се довери на показанията на св. М. и по сега коментирания въпрос.

3.1.1 Обърнато е внимание, че при все множеството й разпити в продължение на над десетилетие (веднъж на ДП и два пъти пред различни състави на ПзОС) св. М. е запазила своята увереност по въпроса, че и след 10.02.10г., и след 26.01.11г. е осчетоводявала носени й единствено от подсъдимия документи и на ЕООД „П.“ и на ЕООД „Щ.“, а СД по ЗДДС на тези дружества подавала, въз основа на тези осчетоводени документи, само след проверки от негова страна. Не е имала знание относно търговската дейност на двете дружества, защото е нямала задължение (и право) да я следи. Не е съставяла или подписвала, нито е присъствала при оформяне на фактури. Не е проверявала дали е извършено разплащане на стоките и услугите по носените й фактури, тъй като за тяхното осчетоводяване това не е било необходимо. Била е твърдо убедена, че търговията и на двете дружества се организира и направлява от подсъдимия, тъй като той изисквал подготвянето на СД по ЗДДС и на ЕООД „Щ.“, като в началото ги проверявал, одобрявал и подписвал в нейната кантора, тя ги подавала със своя ел. подпис и той отнасял разпечатките, а сетне по нейно настояване процедурал по различен начин – отнасял подготвените СД, след кратко време ги връщал подписани и пак стоял, докато тя ги подаде с ел. подпис, за да си вземе разпечатките. Св. Щ. никога не идвал да проверява и одобрява справки-декларации.

Св. М. не си спомня да е била информирана за придобиването на ЕООД „Щ.“ от страна на ЕООД „П.“, не се и интересувала от евентуално правоприемство, а е приемала да обслужва по възмезден ангажимент към подсъдимия и счетоводството на първото дружество.

Всъщост единственият въпрос, по който твърденията й са претърпели промяна, е относно упълномощаването, но както по-горе беше отбелязано, това се е получило поради добросъвестно заблуждение. Искрено и убедително звучи следното нейно твърдение по сега разисквания проблем: „... Няма как да си измисля нещо, да дам на Я. Ф. да го провери и той да си затвори очите и да каже: „Да, добре!“. Няма как да стане!“.

3.1.2 Показанията на св. М. се оказват подкрепени и от представеното от НАП писмо с Изх. № 17-24-00-502 от 27.02.2017 година, в което са посочени периодите на подаваните справки-декларации по ЗДДС и дневници за покупки и продажби по електронен път за „Щ.“ ЕООД и за „П.“ ЕООД. От изпратените списъци се установява съответствие на ай-пи адреса,

а също близки часове на депозиране на документите през инкриминирания период за всяко от двете дружества: на 17.05.2011г. е подала СД по ЗДДС за данъчния период месец април 2011г. на „Щ.“ ЕООД в 16:44ч., а на „П.“ ЕООД – в 17:22ч.; за данъчния период месец ноември 2010г. СД по ЗДДС на „Щ.“ ЕООД е подадена в 15:41ч., а на „П.“ ЕООД – в 15:42ч. Същата времева близост е налице и за данъчните периоди м. май 2010 година и м. юни 2011 година. Коментираният факт комуникира с твърдението на св. М., че подсъдимият ѝ е носил документите на „П.“ ЕООД и тези на „Щ.“ ЕООД (а след като ги обработела, той отнасял всички тях). От своя страна самият подсъдим не оспорва, че е носил на св. М. фактурите на дружеството „П.“ЕООД и че я натоварил за изготвяне и на СД по ЗДДС на това негово дружество.

3.1.3 За третия инкриминиран данъчен период (месец декември 2010г.) подс. Ф. е представил две фактури за сделки между ЕООД „Щ.“ (като купувач) и „П.“ ЕООД (като продавач). Св. М. ги е отразила и в дневниците за продажби на „П.“ ЕООД, за счетоводното обслужване на което което Ф. признава, че е упълномощил. ПАС се съгласява с разсъжденията на проверяваната инстанция, че става дума за едни и същи ПСчД, намерили място и в двете счетоводства (съответно като покупки в едното, а в другото – като продажби), така че е очевидно, че приносителят им е бил един и същи, а Ф. не отрича, че е бил официален (вписан в ТР) управител и на ЕООД „Щ.“ през м. декември 2010г. , и на ЕООД „П.“.

3.2. За ролята на подсъдимия в търговските дела на ЕООД „Щ.“ може да се съди от казаното от представител на един от контрагентите на дружеството през инкриминирания период, който бил контактувал само с него.

Става дума за св. И. К. (действащ като ЕТ „И.“), който е разказал, че е договорил лично с Ф. продажбите на стъклени буркани, консерви и компоненти по 11-те фактури, отчетени в данъчен период м. април 11г. (издадени в периода от първи до петнадесети март 2011г. и предявени му в съдебно заседание – вж. л.109 и сл. от том 5 ДП). Това твърдение той е изложил при свой разпит пред първия състав на ПзОС (вж. л. 174 от н.о.х.д. № 342/2020г.), прочетен на съответното основание и приобщен към доказателствения материал. Проверяваната инстанция е взела правилното решение да даде вяра на тези показания на свидетеля, след като не е открил недобросъвестност или колебливост при тяхното депозиране, нито данни за повлияване, а и след изпълнение на споменатата процедура по чл. 281 НПК самият К. е изоставил новото си твърдение, че не познава и не е контуктувал с Ф. като управител на продавача „Щ.“ ЕООД, като е възстановил добър спомен за обратното (изложено при предходния му първоинстанционен разпит). Дори е допълнил, че е имало случаи, когато е плащал за фактурираните доставки лично на подсъдимия.

За сделка с дружеството „Щ.“ ЕООД през инкриминирания период говори и св. С. С.. При разпита му е била предявена фактурата за доставка от страна на „Щ.“ЕООД, издадена на „З.“ ООД, на което св. С. е бил собственик (вж. л. 16 от петия досъдебен том и л. 224 от първоинст.дело). Той не е присъствал при оформянето на фактурата и доставката, но

показанията му са важни с друго – категоричен е, че ЕООД-то извършило действителна продажба (на календари) и дори си спомня кога на свой ред е продал купената стока. Потвърждава и датата на фактурата 17.01.2011 г, което означава, че доставката е извършена, когато подс. Ф. е бил вписан управител на „Щ.“ ЕООД.

Подс. Ф. отрича тези сделки, но твърдението му, че нито познава свидетелите, нито се е срещал и чувал с тях, никак не звучи убедително, при положение че свидетелите няма защо да депозират лъжливи твърдения. Следва да се допълни, че когато едноличният търговец е бил ревизиран, лично подсъдимият е оформил декларация, с която потвърдил действителността на доставките (вж. л. 132 от том 5 ДП).

4. Спори се и по въпроса дали починалият А., на когото подсъдимият прехвърлил ЕООД „Щ.“ на 26.01.2011г., имал представа с какво се заема. ПЗОС е направил споделимата констатация, че А. е бил заблуден да подпише документите за правоприемството от Ф., който и след това продължил да управлява дружеството, без да му се отчита и въобще да го информира за търговията.

4.1. Използвал е обсъдените по-горе показания на счетоводителката М., че и през 2011г. е приемала за осчетоводяване документите на ЕООД „Щ.“ единствено от подсъдимия, който проверявал подаваните месечни СД по ЗДДС и одобрявал депозирането им, а за правоприемството разбрала едва в Икономическа полиция.

4.2. Доверил се е на показанията на дългогодишен търговски партньор на Ф. - св. С.С., който при всеки от разпитите си твърди, че е получавал периодични доставки на строителни материали след уговорка с Ф.. През 2011г. прехвърлил *по предложение на Ф.* собственото си силно задлъжняло дружество „М.“ на ЕООД „Щ.“. Във връзка с последвали ревизионни производства намерил А. и останал със следното впечатление от него: „Един път съм го виждал в гр. П. по повод да взема документи (...). Преди това никога не съм го виждал. Видя ми се циганин, а пък и това да бъде управител на фирма вся в мен смут. Усетих нещо нередно (...) бе много невзрачен“ (вж. показанията му на л. 68 - 70, том 12 от ДП, които са включени в доказателствения материал по реда на чл. 281, ал. 5 във връзка с ал. 1, т. 2, пр. 2-ро НПК, потвърдени от него в с.з. от 16.02.23г. на проверяваната инстанция).

4.3 Обърнал е внимание и на показанията на св. Щ., който също бил потърсил А. във връзка с изискван от него отговор на насрещна проверка в хода на ревизията. Намерил го в циганската махала в Р. А. му поискал пари, за да му подпише пълномощно във връзка с проверката. Наложило се да му обяснява, че е собственик на дружество, което преди това било негово.

4.4. Защитата неправилно интерпретира показанията на св. адв. К.Ш., който е оформил (по поръка на дългогодишния си клиент Ф.) сделката по прехвърляне на ЕООД „Щ.“ на А.. От неговия разпит не следва твърдените от защитата подготвеност и намерение на последния да се занимава с търговия чрез прехвърленото му дружество. Напротив, отговорите на свидетеля са уклончиви, общи, заявявани с уговорка за липса на точен спомен, прекъсвани от ненужни разяснения за ролята на адвоката в подобни сделки и за

естеството на връзката му с клиента и в последна сметка – неинформативни (вж. л. 171 от първоинст.дело). Общото впечатление от целия разпит е, че свидетелят е сигурен единствено за това, че А. е присъствал и се е подписал под документи, по които обстоятелства не се и спори. Той не си спомня дали А. е прочел какво е подписал (защото повечето клиенти не четяли), кой му е платил – Ф. и А., нито може да определи интелекта и образованието на А. (...защото „той освен да си изпише трите имена и подписа, не е необходимо друго...“), а документите бил подготвил предварително, като най-вероятно Ф. му бил предоставил личните данни на А..

5. Спор има и по въпроса дали св. Щ. е развивал и осчетоводявал дейността на ЕООД „Щ.“ след 10.02.10г.

За разлика от неориентирания А. св. Щ. бил търговец (дребен) и има относителна правна грамотност. Той е взел съвсем осъзнато решение да прехвърли на Ф. своето ЕООД, с което в продължение на три години развивал легален бизнес (но натрупал дългове, от които чрез прехвърлянето искал да се освободи). Така че може да даде, стига да иска, доста информация за събитията преди и след 10.02.10г. В пространния му разпит обаче личи съвсем отчетливо желание да подпомогне каузата на защитата. Този разпит се състои от серия твърдения, някои от които обслужват основната линия на защита на Ф., други представляват заявление за липса на спомен, а трети влизат в противоречие с първите две, помежду си и отчасти с изявления на подсъдимия.

Той е сигурен, че лично е подписал протокола от Общото събрание на собствениците на „Щ.“ ЕООД с отбелязана дата 10.02.10г, защото действително е целял описаните в него прехвърляне на собствеността и управлението на дружеството. Въпреки че му е бил предявен в с.з. и е видял датата, е настоял, че прехвърлянето на дружеството и встъпването на Ф. като управител се е случило по време на лятната учебната ваканция, като тогава предал на последния документите и печата на ЕООД-то и се дезинтересирал от търговията. Няма обяснение защо в документите за прехвърлянето фигурира февруарска дата, но е сигурен, че не било извършено антидатиране по някаква причина.

Не може обаче да опише каква търговска дейност е извършвал през месеците февруари, март, април, май, юни и юли 10г. чрез ЕООД „Щ.“, като прави взаимноизключващи се изявления. Веднъж твърди, че не е участвал в никакви търговски сделки, а сетне, че не си спомня, без да може да каже за какви предполагаеми сделки пробва, но не може да избистри спомен (за покупки, продажби, с кои търговци се съмнява дали е контактувал по това време, дали е вероятно да е участвал в някакви разплащания и да е генерирал приходи), пък и не може да конкретизира данъчните периоди, за които след 10.02.10г. е възможно да е развивал дейност чрез ЕООД „Щ.“.

Както по-горе беше отбелязано, първата СД, в която след 10.02.10г. били отразени облагаеми сделки, е подадена (от св. М.) през м. май 10г. (за данъчен период м. април 10г.). В тази връзка св. Щ. е бил запитан дали е развивал търговия специално през месец април 2010г. В отговор той е отбелязал, че не помни. Сетне му е зададен конкретен въпрос за осчетоводените и фиксирани в СД за данъчен период м. април 10г. продажби за около

50 000 лева и покупки на приблизително същата стойност (по фактури, издадени от „Р.“). Повтореното твърдение на св. Щ., че не си спомня подобна крупна търговия и нейното осчетоводяване не звучи сериозно.

По-нататък св. Щ. е направил изявление, че след като предал търговските дела в ръцете на Ф., е спрял да се самоосигурява. Това твърдение на св. Щ. е било проверено. За целта е изискана справка от НАП (вж. л. 270 от първоинст.дело) за осигурителя „Щ.“ ЕООД. От нея се установява, че за последно св. Й. Щ. е подал декларация за осигуряване на 22.02.2010г. (респ. последното му осигуряване касае м. януари 2010 г.). Вижда се, че през м. февруари 10г. (от когато датира прехвърлянето и промяната в управлението на ЕООД-то), св. Щ. е преустановил самоосигуряването, което той самият свързва с приключването на дейност с „Щ.“. Същевременно пък е наел счетоводителка, след като е спрял да се самоосигурява.

Преценени заедно и поотделно, всички тези сведения, по които св. Щ. прави противопоставящи се едно на друго или нелогични и непонятни изявления, опровергават твърдението му, че до лятната ваканция на учениците, когато според него се случило прехвърлянето на ЕООД „Щ.“, си работел с това дружество.

На свой ред подсъдимият е сигурен, че бил казал на св. М. да „замрази“ и „забрави“ ЕООД „Щ.“ и в тази връзка не бил подписвал месечни СД. Според него датите на документите по прехвърлянето на ЕООД „Щ.“ били несъзнателни сгрешени – в тях трябвало да фигурира августовската дата на нотариалната заверка. Твърдението за техническа грешка в датата в документите правилно е отхвърлено като неправдоподобно. ПзОС е акцентирал на няколкократно повторение на 10.02.10. – в договора, в протокола и два пъти в учредителния акт, който завършва със записката: “Настоящият учредителен акт е актуален към 10.02.2010 г., когато се положи долния подпис“ (вж. л. 175 и сл. от том 12 ДП). Взел е предвид и показанията на св. М., от които става ясно, че Ф. бил много педантичен, на никого нямал доверие и четял винаги внимателно и пунктуално всички документи, които подготвяла. А и св. Щ. е сигурен, е че не било извършено антидатиране.

При тази доказателствена ситуация кредитирането на горния разказ на св. М., съдържащ подкрепени твърдения в логическа последователност, се самоналага. Очевидно е, че предложеният от подсъдимия, от една страна, и от св. Щ., от друга страна, развой на събитията е смесица от полуистини и полуизмислици, така че нито показанията на единия, нито показанията на другия могат да бъдат основа на изводи по делото. Поставяйки акцента върху липсата на официално представително качество на подсъдимия до вписването му като управител на ЕООД „Щ.“ през м. **септември** 2010г., адв. С. отклонява вниманието от обстоятелството, че порочното осчетоводяване на най-голямата „покупка“ (довела до ползване на данъчен кредит от един милион и осемстотин хиляди лева) се е състояла през м. **ноември** 2010г., т.е. когато самият подсъдим не отрича, че е бил единственият управител на дружеството. Не е за вярване, че Ф. просто е приел да ползва данъчен кредит по фактурата на непознатото му ЕООД „Б. 2010“, без да се поинтесува кой я е изготвил и как е достигнала до счетоводството на ЕООД „Щ.“, а сетне се е оказала отразена и в месечната му справка-

декларация. Въобще не се разбира как се е получило така, че в счетоводните регистри на официално управляваното от него ЕООД били вложени фалшиви покупни фактури и за месец декември, и за месец януари, което направило възможно ползването на данъчен кредит за общо половин милион лева: 279 902 лева за м. декември и 212 732 лева за м. януари. А също как така декемврийските покупки на ЕООД „Щ.“ са се оказали отразени в дневника за продажби и в СД на другото собствено на Ф. дружество – ЕООД „П.“.

За периода м. ноември 2010г. – м. януари 2011г. нито подсъдимият, нито св. Щ. твърдят, че последният е продължил да движи търговските дела на прехвърленото дружество. Излиза, че единственият човек с достъп до счетоводните дела на дружеството – св. М. – не е изпълнила указанията на Ф. да „замрази“ това дружество и вместо това е решила да го обогати с 1 850 000 лв. + 279 902 лв + 212 732 лв., като създаде, осчетоводи и използва за преобразуване на тримесечните му финансови резултати фалшиви фактури. По делото няма каквато и да е данна, дори предположение, да е извлякла някаква полза от това, а и не би могло без съдействието на управителя на ЕООД-то, тъй като не е била упълномощена да борави с неговите финанси. Що се отнася пък до ЕООД „П.“, излиза, че неправомерно го е натоварила със задължение да плати начисления по фалшивите фактури от м. декември 2010г. ДДС в размер на 279 898 лева, след като ги е вписала в неговия дневник продажби. Излиза всъщност, че Ф. се е съгласил с това, след като специално от това свое дружество е сигурен, че не се бил дезинтересирал, напротив – активно търгувал посредством него.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

Правилно е и материалноправното окачествяване на поведението на подсъдимия. Гореописаната фактическа обстановка води до извода, че подсъдимият Я. Ф. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 255, ал. 3 във връзка с ал. 1, т.2, предл.1-во, т. 6 и т. 7 във връзка с чл. 26, ал. 1 НК НК. Той е изпълнил неговите обективни съставомерни признаци, като е организиран, посредством счетоводителя си, некоректно деклариране чрез инкриминираните справки-декларации по ЗДДС на данъчните задължения на управляваното от него ЕООД в инкриминираните данъчни периоди.

В справките-декларации по ЗДДС е потвърдена неистината, че през процесните периоди са се състояли инкриминираните доставки (по които следва да се начислява ДДС с право на пълен данъчен кредит). Преди това и за да подготви въпросното невярното деклариране, подс. Ф., като управител на ЕООД „Щ.“, е използвал фалшиви фактури - визиращи *несключени* през съответния месец сделки. Използването им се е изразявало в указание до счетоводителя св. М. за включването им в счетоводен дневник (дневника за покупките) на данъчно задълженото по ЗДДС търговско дружество за всеки от процесните данъчни периоди. Така е съставил (посредством техническата помощ на непосветената в пресъпния план св. М.) седемте дневника като документи с невярно съдържание. По-нататък въпросните счетоводни регистри са послужили за съставяне на СД за всеки от данъчните периоди, а и са били приложение към тях. Използвайки невярното съдържание на фактурите, на счетоводните регистри, в които били отразени, и на съставените включително въз на

основа на последните справки-декларации по ЗДДС, които внимателно е проверявал преди депозирание, седем пъти подсъдимият е декларирал пред органите по приходите занижен финансов резултат на дружеството, от което е произлизало приспадане (неправомерно) на данъчен кредит в инкриминираните размери. Както сполучливо се е изразил ПзОС, престъплението е реализирано чрез комплекс от начини.

С описаните действия подс. Ф., като официален управител (до 26.01.11г.) и като фактически управител (след 26.01.11г.) на данъчнозадълженото ЕООД „Щ.“, е избегнал установяване и плащане на задълженията му за внасяне на дължим данък добавена стойност по облагаемите доставки, надлежно отразени в другите аналитични регистри на дружеството – тези за продажбите. Отделните размери на избегнатите данъчни задължения са конкретно посочени в изложението по отделните пунктове от фактическата обстановка. Общият размер на укрития ДДС е правилно калкулиран от прокурора, респ. фиксиран в проверяваната присъда.

Коректна е и тезата за посредствено извършителство. Подсъдимият е участвал в изпълнителните деяния на престъплението, използвайки неосведомеността на своята счетоводителка, на която предал всяка една от инкриминираните фактури. Тя не е била натоварена да следи и проверява развиваната търговска дейност, така че не е била длъжна да узнае фалшивия характер на фактурите, въпреки – не е могла да получи подобна осведоменост при положение че не е имала достъп до дружествените дела, нито следяла разплащанията. Въпреки не е имала основание за съмнение относно верността им при положение че са притежавали всички изискуеми от счетоводна гледна точка реквизити, а и св. М. е знаела, че Ф. притежава и активно търгува с няколко търговски дружества. Когато пък оформяла СД, му ги предоставяла за проверка, преди да ги подаде. Следователно не носи наказателна отговорност за оказаната счетоводна помощ, вследствие която инкриминираните отчетни регистри са се оказали с невярно съдържание, а инкриминираните СД – с отразена неистина относно размера на ДДС с право на пълен данъчен кредит, респ. относно правото на приспадане на данъчен кредит в инкриминираните размери. Горезагадените фактически положения сочат на експлоатиране правото на св. М. да подава пред НАП информация по облагането на дружеството на подсъдимия с ДДС.

Накратко – ПзОС правилно е споделил обвинителната теза и в тази ѝ част, основателно преценявайки, че безвиновното поведение на лице, различно от дееца, стои в пряка причинна връзка със съставомерния резултат.

ПОС е бил прав да приеме, че Ф. е действал с пряк умисъл, доколкото е съзнавал общественотоопасния характер на стореното невярно деклариране и на предходното водене на отчетните регистри на ЕООД „Щ.“ с невярно съдържание, предвиждал е общественотоопасното избягване установяването и плащането на данъчните му задължения по ЗДДС и пряко е желал благоприятно изменение на финансовия му резултат за всеки от инкриминираните данъчни периоди. Към това е била насочена цялата схема по снабдяване с безстокови фактури и използване на счетоводната помощ на св. М., довела до целената

възможност за посочване в справките-декларации по ЗДДС на техните данъчна основа и ДДС в кумулативна връзка с отразяване на продажби на същите или на почти същите стойности, за които данъчният субект е дължал на фиска ДДС.

Подсъдимият е имал знание за счетоводно обявената приходна част в баланса, доколкото именно той е организирал декларирането на търговските обороти на „Щ.“, а сетне на практика „е убил“ декларираният приход чрез организираното пак от него осчетоводяване на 30-те фактури за нереализирани покупки. Включвайки стойността на тези покупки с право на данъчен кредит в СД за съответния период, той е намалил общата сума на начисления по продажбите ДДС и дори няколко пъти е формирал разлика от ДДС за получаване.

Посегателствата, с които е постигнато избягване установяването и отчитането на данъчни задължения по ЗДДС, покриват поотделно признаците на престъплението по чл. 255 НК, изпълнени са при една и съща обстановка и еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите. Така че деянията, всяко от които е отделно престъпление по чл. 255 НК, са части от едно продължавано престъпление по смисъла на чл. 26 НК, във връзка с която разпоредба прокурорът, а след него - съдът правилно са квалифицирали цялостната престъпна дейност на подсъдимия.

Общият размер на избегнатите данъчни задължения, явяващ се сборен престъпен резултат (според ал. 2 на чл. 26 НК), е особено голям съобразно критерия по чл. 93, т. 14 НК. Това означава, че е покрит квалифициращият състав по чл. 255, ал. 3 във връзка с ал. 1 от НК.

За част от инкриминирания период (26.01.2011г. до 16.05.2011г.) Ф. не е бил управител на носителя на данъчни задължения (управител по документи е бил подставеното му лице А.). Разпоредбата на чл. 255 НК и не поставя подобно изискване, доколкото визира всяко наказателноотговорно лице (вж. и т.р. № 4/16 г. на ОСНК). Както беше посочено по-горе, съдът приема, че подсъдимият е участвал в осъществяване на обективната и субективната страна на всички деяния от продължаваното престъпление като лице, което фактически упражнява и осчетоводява търговията. Следователно на общо основание носи наказателна отговорност, както правилно е заключил първоинстанционният съд.

В светлината на споменатото задължително тълкуване на НК относно субектите на данъчните престъпления е било ненужно подробното обсъждане на доводите, изложени от защитата в подкрепа на мнението, че подсъдимият не е бил официален управител на ЕООД „Щ.“ и за данъчния период м. април 10г. (първият от серията). Все пак ПАС държи да отбележи, че напълно споделя разсъжденията на проверяваната инстанция, резултирали в извода за основателност на обвинителната постановка и от тази гледна точка. Подсъдимият е бил управител на ЕООД-то от 10.02.2010г., а не от август с.г., както счита. Това е така, тъй като на посочената дата е било проведено общо събрание на собствениците на „Щ.“ ЕООД, което го е избрало и е оформило този избор в съответната писмена форма. Обстоятелството, че нотариалната заверка е изпълнена едва през август 2010г., е ирелевантно, доколкото към

10.02.10 г. изискване за такава заверка не е имало. Адв. С. отстоява виждането, че смяната на управител произвежда действие по отношение на третите лица едва от вписването в Търговския регистър, което не е било изпълнено през м. април 10г. За трети лица счита счетоводителката и данъчните органи, без да пояснява какъв доказателствен резултат цели с въпросните разсъждения. Св. М. така или иначе е приемала Ф. като лицето, което фактически се занимава с търговията на ЕООД „Щ.“. Ето защо е приемала да осчетоводи носените от него фактури, а когато справките-декларации, оформени съобразно тези фактури, са били готови, му ги депозирала за преглед и чак тогава ги депозирала в НАП. Данъчните органи пък приемали СД, доколкото М. е била официално оторизирана (от управителя Й. Щ.) да ги подава.

Адв. С. се съмнява в дължимостта на ДДС по продажните фактури, в които ЕООД „Щ.“ е посочено като доставчик и е начислило данъка в размер равен или почти равен на размера на данъка в осчетоводените покупни фактури. По-нататък укорява съда, че е приел да се произнесе по обвинителен акт, в който не само че не било изразено виждането на обвинителя по въпроса за действителността на продажбите, но продажбите не били и споменати. Лансира схващането, че подсъдимият не следва да носи наказателна отговорност за данъчно престъпление, ако продажбите не представляват реални доставки (действителни сделки), защото в такъв случай неплащането на начисления в отразяващите ги фактури ДДС не би нанесло вреда на данъчната система.

Това възражение има две страни – процесуална и материалноправна.

От процесуално-правна гледна точка не е допустимо (арг. от чл. 248, ал. 3 НПК), нито пък евентуалното му окачествяване като основателно може да доведе до повторно връщане на делото на първата инстанция, каквото всъщност е водещото искане на защитата (арг. от чл. 335, ал. 3 НПК). Идентично възражение е било изложено в разпоредително заседание, част от първото първоинстанционно производство (образувано като н.о.х.д. № 342/00г. на ПзОС). Тогава е било отхвърлено, като съдът е отказал да върне делото за ново досъдебно разследване заради несъвършенство на обвинителния акт в частта относно продажбите. С определение по в.ч.н.д. № 466/20 г. на Пловдивския апелативен съд първостепенният съдебен акт е бил потвърден. Постановена е осъдителна присъда, която е била отменена (с решение на ПАС по в.н.о.х.д. № 36/22г.) заради процесуално нарушение от съвсем друго естество, като на първоинстанционния съд, на когото делото е върнато за ново разглеждане, не са дадени указания за преценка на необходимостта от прецизиране на обвинителната теза в частта относно продажбите. Последвало е връщане делото на досъдебното производство и внасяне на нов обвинителен акт, който в частта относно описанието на продажбите не се различава от предходния. Въз основа на този акт е образувано настоящото първоинстанционно дело, в разпоредително заседание по което адв. С. е подновил своето възражение. Първостепенният съд (сега проверявания друг състав на ПзОС) отново го е отхвърлил (с определение от 13.07.2022г.). Неговият акт е бил потвърден от ПАС по в.ч.н.д. № 331/22г. Така че навеждането на същото възражение при настоящия инстанционен

контрол не е допустимо поради действието на законовата преклузия по ал. 3 на чл. 248 НПК.

Все пак ПАС ще се произнесе по съществуващото на възражението, като становището му е, че новият състав на ПзОС е взел коректното решение да го отхвърли. Защитникът на подс. Ф. греша във виждането си, че обстоятелствената част на обвинителния акт не давала необходимата фактическа рамка, в която да се разположат усилията на защитата, респ. произнасянето на съда. Всъщност, макар и лаконична в изследвания аспект, обстоятелствената част на обвинителния документ дава информация относно продажбите на ЕООД „Щ.“, за които се е дължал данък добавена стойност. Встъпителното изложение от няколко страници не оставя място за съмнение, че прокурорът счита, че Ф. е планирал да натовари дружеството с данъчни задължения по ЗДДС, като организира осчетоводяване на продажни фактури. А сетне да избегне тяхното установяване и плащане чрез имитиране на облагаеми доставки и приспадне сумата на начисления данък за съответната „доставка“ от размера на дължимия заради продажбите данък. По-нататък, при очертаване фактологията на събитията през всеки от седемте данъчни периода, е изложено, че намисленият план сработил, като са посочени и точните размери на укритите данъчни задължения. Извършено е и необходимото *препращане* към съответните листове на осмия досъдебен том, представляващи справки-декларации по ЗДДС и дневници за продажби. Естествено че четецът на обвинителния акт би се запознал със съдържанието и на препратките – в това именно е общоприетият смисъл на препращането. Сетне е извършено препращане и към счетоводните експертизи, в които също така точно са фиксирани размерите на начисления ДДС за продажбите.

Действително професионализмът при представяне на обвинителната теза изисква да бъдат описани всички раздели от инкриминираните СД, а в настоящия обвинителен акт не е споменато каква информация е била фиксирана в раздел „А“ (т.е. какви облагаеми продажби са били осчетоводени от ЕООД „Щ. т.“ в дадения данъчен период). Адв. С. обаче греша, че разискваната празнина в обвинителния акт е съществен недостатък, ограничаващ правото на защита на подсъдимия. Не само заради горепосочените препращания към документи, в които ДДС за продажбите е упоменат. А и доколкото в обвинителния акт са посочени записките в разделите „Б“ от седемте СД, визиращи начисления ДДС с право на пълен данъчен кредит по покупките, а също записките в разделите „В“, в които раздели резултатът за периода, представен като съотношение между начислявания ДДС по покупките и начислявания ДДС по продажбите, е фиксиран като ДДС за внасяне или като ДДС за възстановяване. Най-сетне са конкретно посочени и размерите на неправомерно ползвания ДК, и размерите на укритите ДДС и какво е трябвало, но не е било отразено, в разделите Б и В. Обвинителната теза очевидно не е неразбираема, при положение че начисленият ДДС за продажбите през всеки от разискваните периоди може и да се изведе от предоставените данни, и да се провери чрез препратките.

Става дума за елементарните математически операции събиране и изваждане, както подчерта, макар и в друг контекст, адв. С.. Да вземем например данъчен период месец ноември 10г.: според обстоятелствената част на обвинителния акт в раздел Б на СД била

записана сумата 1 850 000 лева, а би трябвало да фигурират 0.00 лева (тъй като през този месец дружеството не било купувало стоки). В раздел „В“ бил деклариран ДДС за внасяне в нулев размер и ДДС за възстановяване в размер на 640.00 лева. Посочено е, че деклараторът е приспаднал (наследващ се) данъчен кредит в размер на 1 850 000 лева и е заключено, че размерът на укритите данъчни задължения възлязъл на 1 849 360.00 лева. Размерът на ДДС по декларираните продажби очевидно може да се изведе – за целта размерът на ДДС за възстановяване трябва да се извади от фиксирания в раздел „В“ размер на ДДС с право на ПДК (което право деклараторът е упражнил): $1\,850\,000 - 640 = 1\,849\,360.00$ лева.

Точно тази цифра фигурира в СД и в дневника на продажбите (към които е сторено препращане). През месец март 2011г. пък не бил заявен ДДС за възстановяване. Според обстоятелствената част на обвинителния акт в раздел „В“ бил деклариран ДДС в размер на 34 315.20 лева за недействителните покупки с претендирано право на ПДК (при нито една действителна покупка), а ДДС за внасяне бил деклариран в размер на 1.62 лева. Посочено е, че деклараторът приспаднал (наследващ се) данъчен кредит в размер на 34 315.20 лева и е заключено, че размерът на укритите данъчни задължения възлиза на 34 315.20 лева. Следователно размерът на ДДС по продажбите може да се получи чрез следната операция: $34\,315.20 + 1.62 = 34\,316.82$ лева. Точно тази цифра фигурира в СД и в дневника на продажбите. И обратното: размерът на укритите данъчни задължения за периода м. март 11г. е получен, като от сумата на ДДС по продажбите 34 316.82 лева са извадени 1.62 лева, защото ДЗЛ е признало, че дължи 1.62 лева (т.е. не е укрило поне 1.62 лева). В първия случай укритите данъчни задължения са равни на декларирания ДДС от облагаемите продажби, защото ДЗЛ търси възстановяване на данък (и не декларира, че дължи).

ПзОС е дал споделим отговор и на материалноправната страна на коментираното възражение – за несъставомерност на седемте деяния, базирано на становище за неприложимост нормата на чл. 85 ЗДДС в наказателните производства.

Коректно се е позовал на Директива 2006/12/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006г. относно общата система на данъка върху добавената стойност. Съгласно чл. 203 от посочената Директива ДДС е дължим от всяко лице, което го начисли във фактура. Тази разпоредба е дословно транспонирана в чл. 85 ЗДДС, така че европейската практика по нейното приложение точно приляга на казуси като разглеждания. ПАС има предвид т. 23 от Решението на СЕС по дело C-138/12, според което лицето, начислило данъка във фактура, трябва да го плати, независимо дали го дължи *поради облагаема с ДДС сделка*. Казано по обратен начин – дори при липса на облагаема по ЗДДС сделка, данъкът се дължи, след като е начислен. В подобен смисъл е и Решението на СЕС по дело № C-566/07, в чиито точки 26-28 е извършено позоваване на чл. 21, пар. 1, б. „в“ от Шеста директива (предхождаща Директива 2006/12), според която норма платец на данъка е всяко лице, което го посочи във фактура, независимо от задължението за заплащането му поради облагаема по ДДС сделка.

Посочените решения на СЕС изхождат от целта на данъчната уредба. Целта според тях е да бъде отстранена загубата на данъчни приходи, която ще се реализира вследствие приспадане на данъчен кредит от страна на получателя на фактури за фиктивни доставки.

Настоящите случаи са хистоматиен пример за точно такава загуба, защото получателите на фактурите, издадени от ЕООД „Щ.“ (продажните фактури), са ги включили в своите счетоводни регистри (дневници за покупки) и съответно са приспаждали данъчен кредит – в този смисъл са приобщените към доказателствения материал досъдебни показания на старши инспектора на приходите в ТД на НАП-С. св. И.К., преценени ведно с приложените по делото счетоводни документи на другото дружество на Ф. – ЕООД „П.“, от които е видно, че въпросното е осчетоводило (като покупки) част от обсъжданите продажни фактури на ЕООД „Щ.“ (с начислен ДДС за около 2 милиона лева) и на свой ред е приспаждало ДК за около 2 милиона лева.

За правилното решение на настоящия казус дори не е нужно да се изхожда от данните за последвалото приспадане на ДК от страна на получателя на инкриминираните продажни фактури. Защото според неизменната практика на СЕС дори ако той все още не е сторил това, начисленият в продажните фактури данък се дължи от техния издател, доколкото съответната фактура съществува (и може винаги да бъде използвана). Издателят е можел да се освободи от това задължение единствено ако сторнира продажните фактури своевременно (преди ползването на ДК от другата страна на данъчното правоотношение), каквото счетоводно действие ЕООД „Щ.“ не е извършило според РА и назначените счетоводни експертизи.

Заслужава да се спомене и Решение от 31 януари 13г. по дело № С-643/11, в което Съдът за пореден път е припомнил, че задължението, установено в чл. 203 от Директивата, цели да отстрани загубата на данъчни приходи, която предвиденото в чл. 167 от същата Директива право на приспадане на данъчен кредит може да породи, ако сделката е недействителна. Пояснил е, че правото на Съюза не преценява наличието на доставка по един и същи начин по отношение издателя на фактурата и по отношение на нейния получател – в съответствие с членове 63 и 167 от Директивата упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит от страна на получателя на фактурата е ограничено единствено до данъка по облагаеми с ДДС сделки, а в съответствие с чл. 203 от Директивата издателят на фактура дължи начисления в нея ДДС дори и при липса на облагаема сделка. **Сиреч, двете страни не се третират еднакво.** Завършил е с обобщение, че принципите на равенството и на правната сигурност не се накърняват от това, че правните норми на съюзното право допускат на получателя на фактура да бъде отказано приспадане на ДДС по съображение че липсва облагаема доставка, при това въпреки че в съставен на издателя на същата фактура ревизионен акт не е извършена корекция на деклариран от него ДДС.

Вижда се неоснователността на мнението, че задължението за заплащане на начисления в продажните фактури ДДС било предположително. Всъщност е съвсем реално, след като не е поставено в зависимост от каквито и да са условия, включително от реалността на доставката, и може да отпадне единствено при добросъвестно унищожаване на фактурата от нейния издател. Следователно чл. 85 ЗДДС не съдържа никаква фикция или презумпция, както счита адв. С.. Обратното, СЕС е остририл риска да се презюмира (в полза на купувача) облагаема доставка на базата на факта, че данъчната администрация не е

извършила корекция на декларирания от продавача ДДС.

В заключение: Данъчнозадълженото по ЗДДС „Щ.“ ЕООД дължи ДДС в инкриминираните размери, след като е вписало (начислило) този данък в надлежно осчетоводени през седемте инкриминирани периода фактури.

Настоявайки, че коментираната практика била създадена във връзка със спорове от цивилистично и административно естество, защитата не държи сметка за бланкетния характер на приложения текст от НК. Съставомерният според нормата на чл. 255 НК резултат се изразява в избягване установяването и плащането на данъчни задължения. След като става дума за данъчни задължения, е съвсем очевидно, че тяхното възникване, размер и основание за отпадане на дължимостта не могат да се определят по друг начин освен чрез инструментариума на данъчното право (вещите лица също са ползвали данъчните правила единствено). А българските данъчни закони, и по-конкретно чл. 85 ЗДДС, са в пълно съответствие с европейското право и практика. Настоявайки, че приложението на чл. 85 ЗДДС представлява нарушение на забраната по чл. 303 НПК за обосноваване на присъдата с предположения, адв. С. явно смесва института доказване в наказателния процес с материалноправния въпрос за приложимостта на бланкетните състави. Естествено че продажбите не могат да се приемат за извършени по презумпция, но и проверяваната инстанция не е сторила това. Тя е приела, че тяхната действителност е ирелевантен въпрос, след като начислените в продажните фактури размери на ДДС се дължат независимо от това дали сделките са били осъществени, запълвайки бланкетния състав на чл. 255 НК включително чрез нормата на чл. 85 ЗДДС. Правилно се е позовала и на решението на ВКС № 112/16г. по н.д. № 199/16г. на Второ н.о., в което е разгледен абсолютно същият казус и също е извършено позоваване на споменатото решение на СЕС от 31 януари 13г. по дело С-643/11[5].

За пълнота на изложението ПАС намира за необходимо да вметне, че липсата на изискване за действителност на отразените в продажните фактури сделки е още едно основание да се отхвърли идеята на защитата за опороченост на обвинителния акт поради неупоменавање на продажбите.

На последния етап от своята дейност съдът от първата инстанция е спазил правилата на Глава пета от общата част на НК и в последна сметка е постигнал съответствието по чл. 35, ал. 3 НК между престъпление и наказание. Нито защитата твърди, нито въззивната инстанция видя неотчетено смекчаващо обстоятелство.

ПзОС е бил прав да съобрази за намаляване на наказанията на подсъдимия Я. Ф. неговата позитивно насочената жизнена стратегия – има чисто съдебно минало, нелоши характеристични данни, полага грижи за близките си. Отделно обстоятелство от разискваната категория – това са изложените от него частични самопризнания, които са спомогнали за изясняване на обстоятелствата по делото. Разгледани заедно, изброените обстоятелства дават добра прогноза за неговото бъдещо поведение в обществото.

Сериозно смекчаващо обстоятелство е изминалият от деянието дълъг период от време (над 12 години), нарушаващ правилото по чл. 22 НПК. Капацитетът на това обстоятелство да повлияе при избора на наказание е много голям, тъй като закъснялото наказание лишаване от свобода по принцип носи слаба ефективност, от една страна, а от друга страна, заради изискванията на принципа на равенството. Според неговите изисквания при сходни наказателноправни характеристики на деянието и на дееца справедливите наказания следва да са равни или в краен случай – почти равни, а при неравенство на тези характеристики следва да са различни. А настоящият случай се отличава от аналогичните случаи на данъчни престъпления поради това, че нетипичната продължителност на наказателното производство е силен емоционален негатив за обвиненото в престъпление лице, на какъвто подсъдимите по други сходни дела не са подложени.

Що се отнася до отегчаващите обстоятелства, първата инстанция вярно ги е открила и е съразмерила наказанието с тях – посегателството представлява усложнена престъпна дейност, обхващаща голям период от време и цели седем данъчни периода, квалифициращият признак особено големи размери е преизпълнен, като престъпният резултат е надминал 208 пъти съставомерния праг от 12 000 лева. Може да се обобщи, че считано от м. април 2010 г. до м.май 2011 г. престъплението е било изпълнявано систематически, постъпателно и в голям мащаб, което свидетелства за престъпна упоритост и настойчивост, а успешно проведеното посредствено извършителство – за находчивост и престъпна опитност.

След като самостоятелно прецени смекчаващо-отегчаващото действие на споменатите индивидуализиращи обстоятелства, съдът от въззивната инстанция прие, че избраното от първата инстанция наказание лишаване от свобода е оптималното. Окръжният съд е видял изключителния смекчаващ потенциал на нетипично продължителния период на разглеждане на делото и бил прав да приложи нормата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, като определи наказанието лишаване от свобода под минимума от три години, но заради същественото влияние на отегчаващите обстоятелства – недалеч от него. Именно определените две години и шест месеца се оказват срокът на лишаването от свобода, който отговаря на конкретната степен на обществена опасност на деянията и на дееца и отчита нарушението на разпоредбата на чл. 22 НПК, поради което би имал способността да постигне целите по чл. 36 НК.

Правилно е също решението за условно осъждане и за възлагане на възпитателните грижи за подсъдимия през срока за изпитание. Налице са всички предпоставки за приложение нормата на чл. 66 НК. Заради отегчаващите обстоятелства, които свидетелстват за немалък риск от повторение на престъплението, е правилен и изборът на максималния изпитателен срок от пет години.

Правилно е и решението да не бъде налагано кумулативното наказание конфискация.

Споделимо е решението относно разноските, присъдени в полза на бюджета на съдебната власт.

Правилна е присъдата и в частта, с която е уважен гражданският иск на Държавата срещу подс. Ф.. И според ПАС са се явили предпоставките по чл. 45 ЗЗД – лицето, срещу което е подаден, виновно е извършило деяние (квалифицирано като умишлено данъчно престъпление), с което е нанесло вреда на подателя в инкриминирания размер, който е и размер на гражданската претенция, и е налице ясна причинна връзка между деянието и вредата.

Правилни и ненуждаещи се коментар са и съображенията, че искът не е погасен по давност. Коректно е отбелязано, че 5-годишният давностен срок по чл. 110 ЗЗД тече момента, когато извършителят е бил „открит“ по съответния официален ред. Физическото лице Ф. е станало известно като извършител на инкриминираните деяния с привличането му като обвиняем на 18.05.2020г. От тогава до 24.06.22 г., когато е предявен гр. иск, не са изминали пет години.

По тези съображения присъдата се явява законосъобразна и в своята гражданска част. След като този иск не е погасен по давност, а данъчните задължения не са били събрани, подсъдимият правилно е бил осъден да заплати на гр. ищец търсената сума плюс лихвите и направените разноски, а също държавна такса върху размера на изцяло уважения гр.иск. ПАС изиска справка от ТД на НАП-П., видно от която инкриминираните данъчни задължения все още не са изплатени, така че присъдата подлежи на потвърждаване.

При цялостната служебна проверка на правилността на атакувания акт настоящата инстанция не установи основания за неговата отмяна или изменение.

Относно възражението на защитата за качеството на обвинителния акт ПАС се произнесе по-горе. Тук е мястото да вземе отношение и по последно възражение на адв. С. – че прокурорът бил утежнил положението на подс.Ф., като бил пропуснал да обвини и Й. Щ.. ПзОС правилно е отбелязал, че евентуалната причастност на свидетеля не означава непричастност на Ф.. ПАС ще добави, че ако се установи тяхно съизвършителство, това само би могло да влоши положението на подсъдимия, защото участието на повече лица в престъплението винаги има отегчаващ наказанието потенциал. Впрочем адв. С. не е формулирал никакво разбираемо искане от споделеното съмнение за участие на Щ..

По изложените съображения и на основание чл. 338 вр.чл. 334, ал. 1, т. 6 НПК

Пловдивският апелативен съд

[\[1\]](#) В тази връзка и на основание чл.125, ал.1 ЗДДС и чл.116 ППЗДДС за него възникнало задължение да подава справки-декларации въз основа на отчетните регистри по чл. 124, ал. 1 ЗДДС и чл.113, ал. 1 и ал. 3 ППЗДДС – дневниците за покупки и дневниците за продажби – за всеки данъчен период, съпадащ съгласно чл. 87, ал. 2 от ЗДДС с календарния месец. Както е известно, отчетните регистри съдържат информация за всички издадени и

получени данъчни документи и отчети и придружават справките-декларации при тяхното подаване (което се извършва до 14-то число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят).

[2] Вж. чл. 7, ал. 2 ЗТР, в който е въплътен принципа по чл. 4а от ТЗ във връзка с чл. 16 ТЗ, и Тълкувателно решение №1/2020 от 31.05.2023 година на Търговска колегия на ВКС, в които е прието, че изменението на дружествения договор и приемането на нов съдружник настъпват с решението на общото събрание по чл. 137, ал. 1, т. 1 или т. 2 от ТЗ и пораждаат действие за съдружниците и дружеството от този момент, а предвиденото в разпоредбата на чл. 140, ал. 4 ТЗ действие на решението за приемане на нов съдружник от вписването му е по отношение единствено на третите лица.

[3] Ф. използвал и св.М.Л., който бил фиктивен управител на „Е.“ ЕООД, но в действителност дейността и на това дружество се извършвала от него.

[4] Видно от писмо с изх. № 17-24-00-502/27.02.2017г. на ТД на НАП гр. С., за периода 01.04.2010г. - 30.04.2011г. СД по ЗДДС и счетоводните дневници на „Щ.“ ЕООД били подавани по електронен път от св. М. (вж. том 4, л. 115-116 от ДП).

[5] Защитата цитира множество по-скорошни решения на ВКС на РБ с претенцията, че споделяли поддържаната нейна теза. След внимателен прочит на въпросните решения ПАС установи, че в нито едно от тях не е коментирано спорното приложение на чл. 85 ЗДДС, нито приложимостта на цитираните решения на СЕС, задължителни за националните съдилища (вкл. за наказателните им колегии).

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъдата № 22/07.06.23г. по н.о.х.д. № 270/22г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____